

Отъ Костенецъ надолу за Пловдивъ, презъ тракийската низина и Одринъ, дори до Деде-Агачъ на Бѣло море, желѣзницата се движи все въ подножията на Родопата планина. По цѣлото това протежение пѣтникътъ се любува непрекъснато на оня красивъ низъ отъ рѣки долини, върхове и спусъци, които очертаватъ отъ северъ и изтокъ снагата на Родопата. Редицата планински висоти, които се сливатъ съ небеснитѣ синевини, напомнятъ безбройнитѣ крепости на огромна твърдина, задрѣмала въ вѣковетѣ.

Родопата планина е най-обширната и разтлатата планина на Старопланинския полуостровъ. Обградена е отъ северъ и изтокъ съ долината на р. Марица, отъ югъ — съ Бѣло море и Бѣломорската равнина, отъ западъ — съ р. Места. Завзема площъ, равна на $\frac{1}{5}$ часть отъ България. Дълга е около 300 км., а широка е (отъ Асеновградъ до Ксанти) около 200 км.

Единъ писателъ сполучливо оприличава Родопата на исполински лъвъ, протегналъ снагата си на припекъ въ южната часть на Старопланинския полуостровъ. Главата и ушитѣ му стърчатъ къмъ Белмекенъ, опашката му лежи къмъ долното течение на Марица. Гигантскитѣ лапи на нозетѣ му къмъ Гюмюрджинско и Портолагосъ се миятъ отъ вълнитѣ на Бѣло море.

Отъ друга страна, Родопата е неизходенъ лабиринтъ. Всички нейни долини, гребени и върхове така сж разбъркани и сплетени, че приличатъ на омотани черва. Отъ който нейнъ връхъ и да погледнете, кржгозорътъ сякашъ обгръща необятно разбунено море, безъ дѣхъ и шумъ, съ стихнали и замрѣли вълни.

Интересно е названието на Родопата планина. Въ ново време то е минало у насъ отъ гърцитѣ. Нея гърцитѣ наричатъ Родопи, каквито сж и собственитѣ имъ женски имена: Елени, Василки, Мелпомени и пр., съ окончание и, а не Елена, Василка, Мелпомена и пр., както казваме ние. Доскоро нѣкои наши учени и книжовници